

A bűvös erszény. Krúdy Gyulának ez a regénye, mint olvasóink jól emlékezhetnek rá, lapunkban jelent meg először s akkor megállapíthatták, hogy mint Krúdy minden munkájának, főereje annak is az elbeszélés eleven szinességében és közvetlen humorában van. A hogy alakjait, a hóbortos Viczky Eduárdot és garázda czimboráit, aztán a Fátyol-családot s Viczkynét és leányát beállítja s az olvasó előtt exponálja, a hogy fordulatokban gazdag történetüket összeszővi és kibogozza, abban egy született fró tehetsége nyilvánul meg, a mely feledeti a kompozíció egyes hézagait és zökkenőit is. S nagyon vonzó az egésznek alaphangja: a csöndes, meleg humor, a mely az összes alakok levegőjét megadja. Krúdy szemmel láthatólag Mikszáth Kálmánhoz járt iskolába s a mit tőle tanult, azt megpótolva a magáéval, saját hangot és stílust alakított ki magának. Most, hogy kötetben jelent meg a regény, még két elbeszélés van hozzácsatolva: az egyik egy özvegyasszony késői szerelmének ébredését mondja el nagyon meleg hangulattal, a másik egy új földesurat ír le, a ki külföldön teleszította magát szocziálista eszmékkel s otthon feleségül kér egy parasztleányt, de ez a kérést csúfságnak veszi és elbujdosik. Ebben — a mi Krúdynál ritka — humorának szatirikus íze is van.